

LETRAFERIA

JUNY DE 2023

Sant Jordi '23

Centres de Secundària

Sant Boi de Llobregat

SANT JORDI 2023

CENTRES DE SECUNDÀRIA SANT BOI DE LLOBREGAT

CENTRES DE SECUNDÀRIA SANT BOI DE LLOBREGAT

SANT JORDI 2023

CENTRES DE SECUNDÀRIA SANT BOI DE LLOBREGAT

Premis Sant Jordi – CATALÀ - Categoria A

El cas de la rosa sagnant

El telèfon de la comissaria va sonar un altre 22 d'abril, aquella vegada de l'any 1981. Un cadàver apareixia degollat a Barcelona. Amb ell, enfonsada en la seva sang, hi havia una rosa vermella. Passava el mateix des de feia quatre anys, el mateix dia i mes, també el mateix lloc, un carreró estret del Barri Gòtic. Aquest fet havia portat, a cada un dels últims quatre anys, a una cadena d'assassinats sense motiu aparent. El primer any van ser 10 les persones que van morir, el segon 20, el tercer van morir 27 i, el quart, es van perdre 32 vides per aquest mateix motiu. Aquell assassinat només era el començament de la tragèdia i la previsió feia pensar que les morts d'aquest any havien de ser encara majors que les de l'any anterior. Fos com fos, s'havia d'evitar.

El detectiu privat Lluís Bosch va obrir la porta, un home esvelt que anava de negre i que duia un maletí a les mans es trobava a l'altre costat.

-Policia secreta, puc passar? -va dir l'home de negre que havia trucat al timbre.

-Ensenyi'm la seva placa - va exigir en Lluís.

L'home li va ensenyar la seva identificació.

Àlvaro López López (1r premi de Narrativa Marianao – 2n premi de Narrativa Sant Boi)

DONES LLUITADORES

Ella és valenta, sense por
 La seva Intel.ligència té potent brillantor
 Ella només vol adquirir
 El que la societat no deixa tenir.
 Deixeu-la de veure-la com una noia indefensa
 Perquè la lluita ho porta a la seva sang de guerrera

Guiulia Gamarra Galarreta (1r premi de Poesia)

Som precioses
 Però sobretot enginyoses
 Ens recolzem entre totes
 Quan diem que ni una més
 Ja no podràs cremar a les que
 abans anomenaves bruixes
 Perquè estem aquí per escapar
 d'aquesta horrible pluja

Premis Sant Jordi - CATALÀ - Categoria B

4 SENTITS

La porta pesada es va obrir lentament pel braç prim d'ella, una jove de cabells castanys que sortia de casa de la seva àvia amb el *tupper* del menjar a la mà, perquè no hi ha res millor que el menjar casolà de l'àvia. Caminava pels carrers de Barcelona cap a casa seva amb els auriculars posats perquè el camí se li fes menys llarg. Vivia amb els auriculars posats, fins i tot sense escoltar música, per poder tapar les seves orelles de la cruel melodia del món real i canviar-la pel so d'una veu acompanyada per un piano o una base preenregistrada.

Mentre caminava, la música li feia pensar en els seus somnis i ficar-se en el paper d'una relació acabada o una melancòlica noia a qui li han trencat el cor, històries emocionants que sense els seus auriculars posats només escoltaria el soroll de la gent parlar, el clàxon dels cotxes i els passos lleugers de la gent vestida que arriba tard a una reunió important. Aquest soroll li provocava un xoc de la realitat que com a jove que era no estava disposada a afrontar, perquè se sentia còmoda en la seva bombolla...

Judith Mejias Correyero (1r premi de Narrativa)

PROMETEU

Prometeu, Prometeu
tu ets un semidéu
tu ets el pare del primer humans
perquè els vas crear amb les teves pròpies mans.

Prometeu, Prometeu
a Júpiter de disgustos mateu
ell a la humanitat priva del foc
i tu robes espurnes del sol, com si fos poc.

Prometeu, Prometeu
tothom et veu
perquè tu protegeixes a la humanitat
de totes les possibles maltats.

Prometeu, Prometeu
el càstig és teu
tu ets encadenat a la muntanya
per la teva manya

Lucía Planas Gómez

Premis Sant Jordi - CATALÀ - Categoria C

EL LLAC DELS CIGNES

La nit ja havia caigut, la lluna reflectia als foscos carrers, i Ivette, una de les millors ballarines de ballet de França, era a l'estudi on ballava. Eren les vuit del vespre, i Ivette s'havia quedat fins tard assajant per a una de les obres més importants que tindria lloc l'endemà, El llac dels cignes.

Des de petita, Ivette sempre havia desitjat actuar en aquesta obra, era la seva favorita des de sempre, i per fi interpretaria un dels seus personatges favorits, Odette, la reina dels cignes. L'admirava tant, que per fi es posaria a la pell. Ivette es trobava a la sala de ball, més concretament a la zona de les taquilles agafant les seves últimes pertinences que quedaven a la taquilla.

No quedava ningú a l'estudi, a banda del senyor de la neteja que és qui té les claus de l'estudi, o això és el que ella pensava. Havia mirat abans per tots els racons, però no havia vist cap dels seus companys, ni tan sols la seva professora que normalment és la que es quedava la darrera.

Sergi Izquierdo Martínez (1r premi de Narrativa)

ELL ABANS DE LA RUPTURA

Fils de coure per cabells
té aquesta hermosa dama,
dolça ametlla sos ulls bells
que aviven l'amor, la flama.

Pigues per sa blanca pell,
constel·lacions infinites,
estels què vola un ocell,
són mil històries mai escrites.

Vermells llavis que acaronen
mon cor i tot d'esperança
i amb efímers petons
equilibro la balança.

Tu ets perfecta tal com ets.
Cap màscara et cal a tu:
gràcil i sense secrets,
poderosa com Neptú.

Unai Castro Reina

Premis Sant Jordi - CASTELLÀ - Categoria A

Desembarco mortal

La compuerta se abrió, el fuego de ametralladora inundó la lancha y la mitad de mis compañeros murieron al instante. Los que sobrevivimos tuvimos que abandonar la lancha por los laterales, saltando a las frías aguas del atlántico que estaban teñidas de color escarlata por la sangre de todos los soldados masacrados que ni tan solo pudieron llegar a pisar tierra firme. Por suerte logré salir del agua sano y salvo y me refugié detrás de una de las estacas que los alemanes habían colocado para dificultar un posible desembarco aliado.

En ese momento estábamos invadiendo una playa de la que ni sabíamos el nombre con la intención de arrebatárle el dominio de Francia a los nazis.

Tuve que ingeniármelas para avanzar por la playa. Aproveché los momentos en que las ametralladoras alemanas Mg-42 tenían que parar de acribillarnos para recargar. En esos instantes me movía hasta el siguiente punto donde podía cubrirme. Así lo hice hasta que llegué a la alambrada donde, detrás de ella, estaban los búnkeres alemanes. Ya casi estábamos en nuestro objetivo.

Nuestro teniente nos informó que la mitad de sus hombres, mis compañeros, habían perdido la vida. El desembarco estaba resultando toda una carnicería y aún nos quedaba llegar a los búnkeres.

Álvaro López López (1r premi de Narrativa)

Reflejo

Veo mi reflejo,
dentro del espejo.
Y lo único que pienso es:
¿Qué pensará el resto?

Me dicen que no soy suficiente,
y ahora lo creo.
Si soy muy gorda,
si soy muy delgada,
si tengo granos en mi cara.

Cristina Ramos Juan

Si supiera dibujar, te pintaría,
Faltan esculturas de tu sonrisa.
¿Lo entiendes? Para mí eres poesía.
Paro el tiempo por ti, sin prisa.
Solo me importa el tiempo contigo,
no veo sentido a dormir bien.

Versos con la noche de testigo
¿Me olvidaré de ti en el poema cien?
¿Podré estar contigo en otra vida?
No me parece suficiente solo esta.

Premis Sant Jordi – CASTELLÀ - Categoria B

Un ritual de vida

Un loft lleno de plantas en cada esquina y paredes casi tapadas al completo con cuadros de jazz se sitúa en la tranquilidad de Escocia. Con una mesa de comedor con sillas verdes y rojas encima de una gran alfombra redonda blanca. Un gran piano de pared apoyado en la pared y un perchero con chaquetas y sombreros. Un cómodo rincón de lectura escondido de las grandes y luminosas ventanas, iluminado con una pequeña lámpara dorada, dos butacas también verdes y rojas y una larga alfombra que cubre el espacio, ensuciada por la tierra de las plantas que la recubren. Sobre una elevación se encuentra la cocina, con sartenes colgadas de las paredes de forma desordenada, más plantas en las encimeras y un bote de cristal con galletas.

Esta cocina nunca es solitaria pues una pareja de ancianos ha vivido con ella durante décadas, James, un anciano de tez oscura, con un ego tan grande como la propia Gran Bretaña pero un gran corazón para compensarlo, propenso a las locuras y a experimentar con la cocina, y su solitario, desastre en la cocina y tranquilo marido, Reginald.

Marina Sanz Boladeras (1r premi de Narrativa)

Arte eres tú

Si estuvieras a mi lado
te diría lo que importas.
¿Para qué quedarse callado?
¿Por qué seguir tus normas

Para mí eres arte,
tu voz podría ser mi música.
Literatura cliché, imposible amarte.
Abstracto, falta lógica.

Mis sentimientos, una película.
Podría mirarte durante horas.
Inocente, una fábula.
Soy ruido de fondo, ¿lo ignoras?

Adriana Pascual

Premis Sant Jordi – CASTELLÀ - Categoria C

Cartas al cosmos

Madre tierra, nuestra madre,
un lecho sus manos cálidas
nos entregan, luz del alba
das comienzo a la mañana,
aún poderosa ante todos,
en lo imposible rebrota,

caricias de sol y pasto
nos rodea como manta,
te picamos como cuervo,
siempre mal que no lastimas
la ciudad y su bullicio,
ya las dejan insonoras

POESÍA Ana Lorenzana Fernández

El chico de las flores

El traqueteo del tren balanceaba a los pasajeros como la ribera del mar que va y viene. Aparte de la fricción del acero contra las vías se podía distinguir la percusión de un pie en el suelo siguiendo el compás de la música que escuchaba en unos auriculares. El chico asentía con la música, y a cada movimiento se caía un pétalo del coloso ramo de flores que sujetaba con ambas manos. Claveles, rosas, tulipanes lirios y otras irreconocibles flores adornaban el manojo. De todos colores y formas, dándole vida a todo un vagón entero. Algunos le miraban raro, otros intentaban esconder una sonrisa que les contagiaba la aparente felicidad del chaval. Los cascos eran tan deficientes que las personas más próximas a él conseguían luchar cada una de las canciones que se reproducían. En una de esas abrió los ojos y le dio por mirar al suelo. Sus bambas estaban rociadas por pétalos multicolores y acto seguido volteó a mirar el ramo, que aún por suerte seguía considerablemente entero.

Ana Lorenzana Fernández

Búsqueda del cromatismo

(Machado, un hombre triste y solitario, deja de ver el color de la vida, pero gracias a ciertos factores, lucha por buscar el sentido y la tonalidad de esta a través de la Naturaleza)

MACHADO: ¡Ayúdame a salir de esta insatisfacción! Escucha mis plegarias y líbrame de esta soledad. Solo tú puedes hacerme libre de esta pena tan grande.

NATURALEZA : Ráfaga de viento *

MACHADO: (varios de sus papeles salen volando) Por qué me haces esto, estoy solo y triste, nada tiene sentido en mi vida, y ahora mis pergaminos están mojados y malolientes. Ya no sé como escribir, como expresarme ni sentir.

NATURALEZA: Comienza a llover*

MACHADO: Increíble, esto me recuerda a las noches de invierno de cuando era joven e iba a las afueras a escribir mis poemas, anhelo esos tiempos, cuando todo era colorido, ahora... ahora me ahogo en mis pensamientos y todo es color gris. Naturaleza, por favor, guíame por el buen camino.

**GUION DRAMÁTICO:
Marta Arriaza Garcia**

Premis Sant Jordi – ANGLÈS – Categoria A

The little fairy

All of us have childhood dreams that are really amazing and we all want to realize our dreams; karma will share with us her strange and funny short story.

Karma is a 12 years old girl, but she’s still dreaming of fairy tales and fantasy stories. One of Fridays’ nights, she was in her room thinking about living her dream life when a strange blue portal appeared in the air, like it was separating two worlds, then she heard someone from there asking for help, she couldn’t stand still without doing anything, she entered the magic portal; once she was in the other world and the portal was closed, she was transformed into a beautiful little fairy with green eyes, long blue and green hair, a cute Magenta pink minders and wings in her back.

Alae R’guibi

NIGHT BREEZE

I miss how you looked at me
But never how you treated me
I miss our memories
But never you

Now I look at you from the distance
Knowing that’s our limit
But maybe not the end
Because I would do it all again

Lucia Calet Alba

She took my place
But she’ll never be me
She will never make you happy
At least not as much as I did

I still have your letters
But I planned on burn them
Because you cheated
And you won’t admit it

Premis Sant Jordi – ANGLÈS – Categoria B

FOR THAT SMILE

My family recently announced that my grandfather had Alzheimer's, a disease that caused him to have difficulty with his memory. I'm sorry, because my grandfather had a lot of memories and suddenly you forget everything. So I decided to relive the most important moments of his life. To begin with I thought of a simple place where many childhood memories can come, the park. We sat on a bench, I started to hear noises of some boys playing football, and began to say:
 - You know, when I was little, I would leave school, eat and run to the park to play football. At night, I came home tired, but I had a great time. We had a friend, his name was Max, he was always late then we put him as goalkeeper, what good times.

Fàtima Chrafat Messari

Seasons

Let me be your winter,
 Covering your world in white.
 On long and cold nights,
 I'll make you stay in bed so you're all right.
 If it's too cold for you,
 let me be your spring.
 You'll watch my flowers bloom bright
 as you feel the warmth of the sunlight.

If it isn't warm enough for you,
 let me be your summer.
 Feel the heat of the radiant sun on your face
 and the bluest refreshing waves.
 If it's too hot for you,
 let me be your autumn.
 Comfort in orange rain,
 leaves falling, just to grow again.

Xinrui Wu

Premis Sant Jordi – ANGLÈS – Categoria C

The phases of my heart

Freedom is what we all seek. Both humans and animals. I remember watching a documentary about how animals, in one way or another, attach their souls to their owners, even if they torture, enslave, and deeply hurt them. It may seem silly, the fact that when a dog is finally free, it doesn't try to get as far as possible and let everyone behind, they stick with its owner, because it was taught that violence was equivalent to love; that love sometimes hurt. As much as I tried to comprehend the dog's behaviour, I couldn't figure it out, but deep down I felt like I relate to it. Then it hit me; the dog and I weren't that different in the end Him. He was alluring and a very bright man. He had me wrapped around his finger with his soft and gentle words, I loved the way he made me feel even if I knew those were the exact meaningful words he said to other loving and sad souls, but the important thing is that he was mine, and only mine. We had our own ups and downs, like every relationship, but everything was still magnificent. I was in my hurting phase, and he dragged me out, he found me in my deepest times, and that's what made me fall in love with him. I was in my loving phase. I remember him saying that he adored the colour red, so I thought he would really appreciate some lovely bright red roses. He liked them, but he liked more the blood dripping on my face. I decided to ignore all the minor signals, and it was too late when he went physical. No punch could hurt me more than the feeling of still being attached to him, no matter if I woke up the next day in a hospital room.

Salma Sabri Ararou

burn

(Ideally written to be read while being set up in flames on a stake)

"Allow me to burn in the pyre, my friends.
 Allow the flames set my skin ablaze.
 Allow the smoke cloud my vision
 and my heartbeat race before it fades"
 Let me be the sinner.
 Let me feel God's wreath.
 Burn me as a witch in Salem.
 Burn me for being out of place"

Hear the sizzle of my skin,
 the shortness of my breath,
 the pitch of all my screams.
 watch my tears evaporate.

"Allow me to burn in the pyre, my friends,"
 since it was you who put me there;
 you wanted to be the heroes,
 so you needed a villain to slay.

Sokó Christian Echuaka Ejampa

Premis Sant Jordi – ALEMANY – Categoria A

STECKBRIEF

Hallo, ich bin idoia ich bin dreizehn Jahre alt, ich Komme aus Sant Boi. Ich habe braune Haare und braune Augen. Ich bin lustig und freundlich. Ich lebe mit einer familie und ich habe eine kleine Schwester, ihr Name ist astrid, ich liebe sie. Ich lerne Deutsch und Englisch. Meine hobbies sind: Fußball spielen, Musik, Theater spielen, malen und skaten Ich mag nicht gern Mathematik. Ich mag Physik nicht gern.

Idoia Zornoza

Premis Sant Jordi – ALEMANY – Categoria B

Lebe die ersten Lieben

Es war einmal ein junger Mann namens Tom. Er war in der Schule und hatte schon immer eine Vorliebe für ein bestimmtes Mädchen namens Anna. Sie war klug, schön und hatte eine Ausstrahlung, die Tom faszinierte.

Eines Tages beschloss Tom, seinen Mut zusammenzunehmen und Anna seine Gefühle zu gestehen. Er lud sie zu einem Spaziergang in den Park ein und sagte ihr dann, wie er sich fühlte.

Anna war überrascht, aber auch geschmeichelt. Sie hatte auch schon gemerkt, dass Tom etwas Besonderes war und sie mochte ihn auch sehr gerne. So beschlossen sie, es miteinander zu versuchen.

Die beiden verbrachten viele glückliche Tage zusammen. Sie gingen spazieren, redeten und lachten viel und verbrachten Zeit miteinander. Tom war überglücklich und wusste, dass er Anna wirklich liebte.

Aina-López-Rotllan

Blinde Liebe

Als du mich korrumpiert hast,
musste ich alle Scherben aufheben
von dem, was einmal war,
ein Herz ohne einen Kratzer darauf.
Ein Herz, das dich liebte,
und das du mit einem einzigen
Blick erreicht hast,
von dem jetzt nichts mehr übrig ist,
nichts von der Liebe, die mich einst erfüllte.

Carla Pastor

Jedes Quäntchen Liebe, das ich fühlte,
ist nicht mehr da, es ist weg,
um einem schwer verwundeten Herzen Platz
zu machen,
das darauf wartet, wieder zusammengefügt
zu werden.

CARTELLS I FOTOMUNTATGES SANT JORDI 2023

Categoria A

1r Premi –
Gisela del Pino Alfaro

2n Premi i 1r Premi Sant Boi –
Laia Álvarez Loro

2n Premi Sant Boi –
Blai Sevillano Villalba

1r Premi
Victoria Requena Gómez

Categoria B

1r Premi - Fotomuntatge
Sara Gómez

Categoria C

2n Premi Sant Boi –
Noelia Carrasco

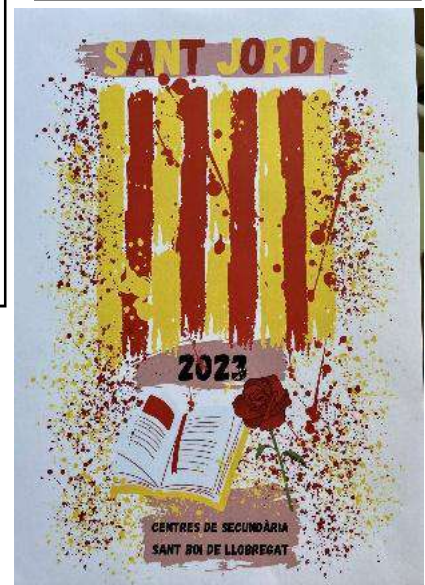
1r Premi –
Álex Sabino Blanco

2n Premi Sant Boi -
Fotomuntatge
Joan Talens Izquierdo

1r Premi - Fotomuntatge
Carlos Baldan Jurado

MICRO OBERT · MICRO OBERT

JUNY

LITERÀRIA

2023

MICRO OBERT - MICRO OBERT

TASTETS KM 0

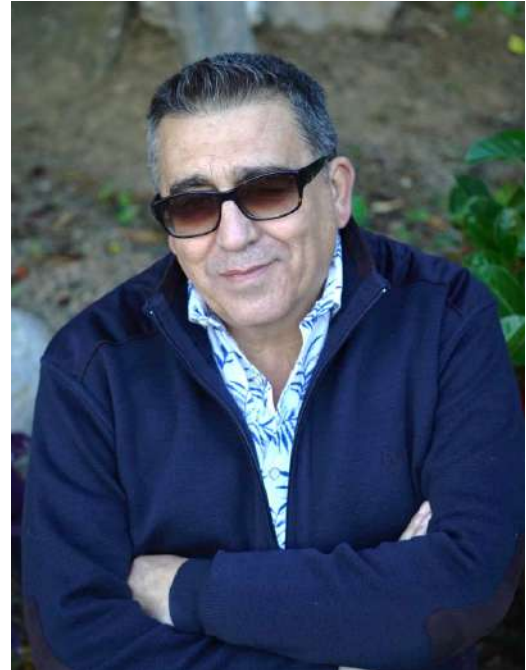
Aquesta exposició al vestíbul és una petita mostra del talent d'artistes i escriptors del Marianao.

AMBROSIO GALLEGO

(Peñalsordo, Badajoz, 1963)

Es profesor de Lengua y literatura castellanas en el instituto Marianao, de Sant Boi de Llobregat. Publicó su primer libro de poemas **Casa con humo** (edición no venal) en junio de 1986. En 1997 aparece su segundo poemario, **Que no haya olvido** (Barcelona, Libros PM). Sus poemas o colaboraciones críticas han ido apareciendo en distintas revistas, entre ellas, las americanas *Arizona Journal*, de la universidad de Tucson o la revista de literatura y cultura *Letr@s Hispanas*, en Nueva York. Su tercer libro de poesía **Llueve en paz** (Madrid, Beturia Ediciones, en su colección Dávila, de autores extremeños) aparece en 2005. **El imperio de las luces**, Premio Provincia de Guadalajara de 2004 (editado por la Diputación Provincial de esta ciudad en 2005), es su cuarto libro publicado. En 2010 obtiene con el poemario **Con breves ojos** el VII Premio de Poesía César Simón, promovido por la Universidad de Valencia y la Editorial Denes y Ediciones de la Guerra. En 2011 con su libro **Otros fríos** consigue el I Premio de Poesía Ángel González de Páramo del Sil (León). En 2015 publica la trilogía de haikus, **La mirada sin nosotros**, bajo el sello madrileño de Tigres de papel. A continuación llegó **Elegía a tus atajos entre nuestros rodeos**, Barcelona (In Verso, 2019). Sus dos últimos libros publicados son **El imperio de las luces, 2ª edición, Corregida y aumentada**, en Beturia Ediciones (Madrid, 2022), este con una ayuda de la Junta de Extremadura, y **Salidas de emergencia**, en Amargord, Madrid, 2022. Por otro lado, Ambrosio Gallego ha sido incluido en las antologías *10 de Barcelona* (Abadia Editors, Barcelona, 2008), *El laberinto de Ariadna. 10 años de poesía* (Editorial Emboscall, Vic, 2008) y *Poetas de la Extremadura Exterior* (Sial Ediciones, Madrid, 2010).

QUE CONTIGO HABÍA COLOR

¿Cómo trazar un plan contra tu olvido?
Que las horas y días no amontonen
mojada leña sobre el pecho.
Que pueda el fuego arder desde tu nombre
hasta mi muerte, sin contar el tiempo.

Que pueda imaginarte muy distinta,
y muy capaz de recordarme,
también distinto (siendo el mismo).
Crecerte en la distancia, y sólo así
burlar la forma con que atas.
Y si algún día de locura nos cruzamos,
que no me asuste atravesar tu humor,
mi nombre en tu ironía.

ÚLTIMOS LIBROS PUBLICADOS

EL AMOR SE BASTA A SÍ MISMO

Contigo no me hace falta hablar del amor.
En esta tarde tormentosa, tu conversación
distráe los truenos,
y por algo será.
Tus ojos tan bravos, sin saber cómo,
acompañan las frases que pronuncias.
Y lo hacen, si no con verdad,
sí con ánimo de ella.
Entonces, ¿cómo voy a hablarte yo del amor?
Es el amor quien se basta a sí mismo
para convencerme de cuanto significas.

PESAMOS TAN POCO

Necesitamos un lugar acorde
con lo que ahora reímos.
¡Ya pesamos tan poco!
Los años se han portado bien contigo,
pues no has contado tus heridas
una y otra vez,
más bien las has metido en un gran saco
con las mías,
y las hemos dado al fuego.
Ahora, sin lastre ni corteza,
casi podemos ya mirar por dentro.
Qué extraño bien, envejecer en llamas
y amar con las palabras ya más viejas,
que no más torpes.
Pero estarás conmigo
en que necesitamos un lugar
que nos ancle. ¡Pesamos ya tan poco!

TRES POEMAS DEL LIBRO INÉDITO BAJAR LA GUARDIA

GARI BATET

Les ferides obertes couen quan el iode les envaeix. Sangloten i sanen alhora com si necessitessin el dolor per arribar a l'elisi. Quan el cor està a punt d'explotar i dono vida a folis blancs amb pensaments, figures retòriques i preguntes existencials en forma de poema o relat em succeeix quelcom similar.

La creació remou les entranyes, empaita la incertesa i els abismes, excava el subconscient amb l'objectiu de retrobar els records enterrats.

L'escriptura furga les nafres per arribar a horitzons desconeguts i gaudir de la llum que, anteriorment, es reduïa a un forat negre que engolia tota engruna d'esperança.

Els migdies de solet, llibreta, bolígraf i màgia al claustre de la facultat de la universitat després de les classes no me'ls treia ningú. Tantes hores llegint autors i autores com Joan Maragall, Jacint Verdaguer, Safo de Lesbos, Mercè Rodoreda o Eva Baltasar em van animar a desempolsar la ploma i endinsar-me en el món de la creació literària. Com sempre defenso a capa i espasa, cal aprendre dels clàssics i els referents contemporanis per poder trobar l'estil propi i comprendre a qui ens llegeix.

M'asseia davant d'un arbre majestuós que presideix el nucli del pati de l'edifici central. Plegava les cames a sobre d'un banc de fusta desgastat pel pas del temps. Recolzava la llibreta al genoll dret, amb l'esquena encorbada cap a un costat com una figureta de vidre exposada a l'aparador d'un basar, i redactava imatges explosives, textures palpables i històries surrealistes en forma de microrelat. Em divertia conrear aquest gènere. De fet, sempre he cregut que treballar els finals inesperats i les personificacions inusuals és una bona manera d'entretenir les ments inquietes. Amb el pas dels mesos, la meua fascinació per l'abstracte, les figures retòriques i els jocs sonors em van fer posar un peu a l'univers de la poesia sense forçar-ho, de manera que la meua obra partia de la prosa però es deixava contaminar cada vegada més pel llenguatge poètic.

Fa un any i escaig, vaig iniciar un nou projecte: la construcció d'un poemari que tingués poemes relacionats que partissin de la invasió i del dolor amb l'objectiu de presentar-lo a un concurs literari. Des de llavors, intento trobar estones per perfeccionar-lo i exprimir les neurones per fer una obra amb cara i ulls, però, sobretot, amb ànima.

PA D'OR

El sol treu el cap,
el terra del terrat ha banyat.

La roba estesa, un ocell migratori, indecís.
Que vol i dol.
Que avança i retrocedeix, a l'encop.

Ona efimera de cotó,
oscil·lant.
Un vals discret que enlluerna el somia-
truites alienat.

El sol treu la mà,
el clatell del caminaire ha acaronat.

Sabates celestials,
d'estampades flors,
trepitgen l'asfalt de granit.
Calent, aspre, com un despreniment furtiu.

Olors de pètals de rosa,
pudor humida de teixits molls.
Melodia que envolta la fesomia
de l'admirador del mínuscul,
de les veus:
subtils murmuradores de grandeses.

El sol arrufa el nas,
la galta del núvol ha rebutjat.

CENDRA ÉS TOT EL QUE VULL SER

Cendra és tot el que vull ser.
Òculs desganats.

Sentir les pues de l'erició incrustades a la dermis.
Pòmuls garratibats.

Empresonar l'ànima a brams mortals.
Llavis neutralitzats.

Tirar la clau a crits emmalaltits;
arribar a l'inframón fins ser consumida
per l'origen del caos.
Pensaments desballestats.

Aïllar-me de tot i escoltar onades de silenci.
No notar ni magnitud ni solitud ni pes.
Només cendra. Pau. Res.

MOMIFICACIÓ

He mutat.
M'has convertit...
en ameba,
en alga,
en crisàlide,
en molsa,
en llapó,
en plàncton,
en sutzura dipositada a l'inici del camí.

CARLES RIBÓ I CASANOVAS

Vaig néixer el 1963 a Sorribes de La Vansa un dia que va tremolar (lleugerament) la terra. Potser fou el presagi d'alguna cosa important, però encara no s'ha revelat. Restem a l'espera.

Sorribes és un petit poble de l'Alt Urgell que avui estaria pràcticament despoblat si no fos per les segones residències, però en aquell moment encara tenia vida pròpia. Els meus avis eren mig pagesos i tenien una fonda al poble. Els pares hi van plantar una botiga que venia de tot, però quan la gent va començar a emigrar a les ciutats ens vam traslladar a La Seu d'Urgell. Si la infantesa és la pàtria, la meua és el Pirineu.

Vaig estudiar a La Salle i després vaig fer COU a l'Institut Joan Brudieu, l'any del cop d'estat del 23 -F. Com que va fracassar, el curs següent vaig poder començar Filologia Catalana a la UB. De fet, soc d'una generació escolaritzada en castellà que va aprendre català tard i malament (un parell de cursos al BUP i algun curset a l'Òmnium). Afortunadament, duia posat de casa un català ric i espontani, ple de girs i matisos.

Al poc d'acabar la carrera vaig aprovar les oposicions (per sort i mala vista no vaig haver de fer la mili). Després de passar dos anys a l'Institut Poble Nou de Barcelona vaig obtenir una plaça a l'Institut Marianao de Sant Boi. D'això ja en fa 33 anys. I aquí segueixo.

La passió per la llengua i l'ensenyament m'ha portat a participar en l'edició de diversos llibres de text (Castellnou Edicions). Si ens centrem en la creació literària, fa anys que escric petites narracions, aforismes i darrerament poemes. Però no fou fins al 2021 que vaig decidir presentar-me a un concurs literari i vaig guanyar el Premi Grandalla de Poesia amb el poemari titulat "Cendra batuda pel vent".

Ara, ja amb el títol de poeta sota el braç, continuo escrivint...

CARRER NÀPOLS

A vegades,
només cal un taxi i l'atzar
per remoure la pols dipositada
al fons dels anys,
abraçar el fantasma esvaït de la joventut,
traspasar la porta tancada,
recórrer els mobles afilerats a les parets,
els quadres que hi vam penjar
"una mica més amunt,
un xic més a la dreta",
el tapís que presidia el saló
entre dues màscares africanes,
la persiana a mig aire,
la penombra embolcallant
el llit de metre trenta-cinc
que després fou de metre cinquanta
i més endavant de metre seixanta
per encabir la distància
que creixia entre nosaltres

INDIFERÈNCIA

Em pregunto quin fil embasta encara
les nostres vides
si ja només parlo –fluixet– amb la paret
i recito de memòria la lliçó apresada.
Podria jurar (en fals) que l'hivern no ha arribat
i ocultar l'ocell mort que es va estavellar
contra el vidre,
podria desvetllar la nostàlgia de les fotos,
podria copiar mil vegades "t'estimo",
castigar-me de genolls cara a cara
i mesurar la indiferència
amb el sistema mètric decimal,
podria envasar l'aire per respirar
o comptar els cabells que he perdut,
podria passar el rosari, mussitar pregàries...
però de què serviria si ja ens hem buidat
del tot de colors i acords vibrants.
El silenci ha pres la paraula.

CEGUESA

Encenem tants llums
per ocultar infinites estrelles.
Apagueu-los (tots).

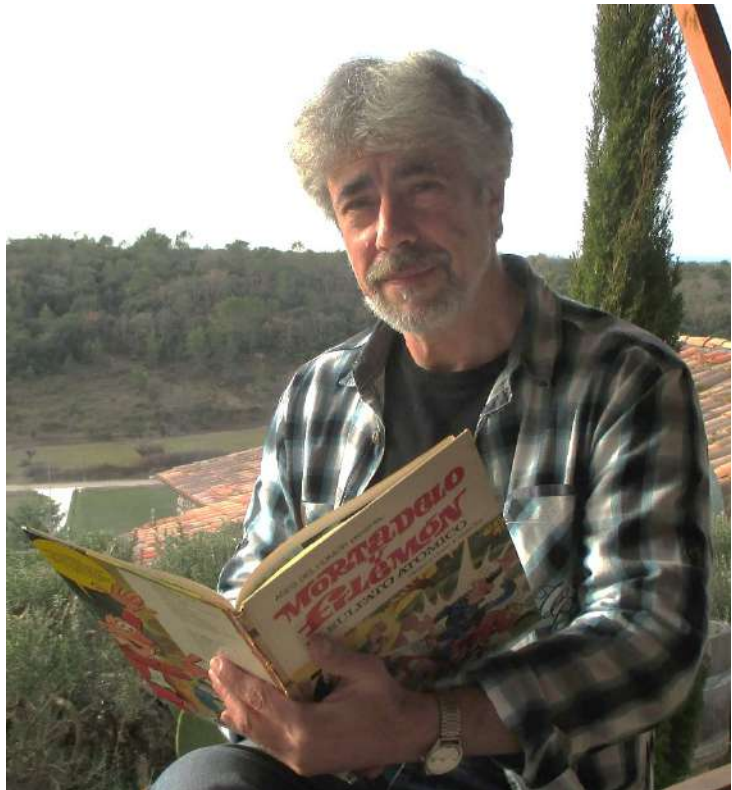

AL FINAL DE TOTES LES HORES

Darrere el mur despunta l'alba
per esborrar la llum dels fanals
encara encesos.

PEP ROVIRA

Les dates coincideixen: vaig néixer nou mesos després d'aquella nevada èpica de principis dels seixanta. Mons pares vivien a Sant Boi, a les rodalies de Barcelona, feliços amb la seva filleta que ja començava escola quan els va sorprendre l'aïllament. Si bé soc producte de l'avorriment d'aquells dies foscos, sense Internet ni tele, no penso que res d'això acabés marcant el meu caràcter. Els tebeos, en canvi, sí. Amb ells vaig aprendre a llegir, ja que l'atac de diverses malalties em van fer perdre moltes classes a primària. Segurament van ser ells, també, qui em van obrir la porta a la literatura. *La metamorfosi de Kafka* va ser el primer volum sense dibuixos que vaig empassar-me; després va haver-hi d'altres, tots indispensables per entendre el món.

Passem pàgines de calendari fins a arribar a finals del 2008. Em trobo a quatre dies del meu 45è aniversari, en plena crisi dels quaranta. Repasso una vegada i una altra la meua llista personal de fites pendents; és una llàstima, però la majoria es quedaran sense consumir. Mai creuaré l'Atlàntic a vela; mai seré cooperant a cap ONG. Després de la febrada inicial, arribo a la conclusió que res d'això és culpa meua, que amb una vida no n'hi ha prou i que per això mateix existeix la literatura: per inventar-ne d'altres. D'aquell 2008 ençà he publicat una vintena de relats curts a *La Lluna en un cove*, *Doll de tinta* i *Papel de colgadura*, editats també com un recull de relats sota el títol de *Coses que només em passen a mi*, una novel·la de viatges sota el títol de *Coses que només em passen a mi*, una novel·la de viatges interiors —*L'últim color del dia*—, unes memòries d'infància —*Memorias de un niño miope*— i una aventura distòpica —*Sun Raiders*—.

MI VERANO SIN JUAN CARLOS

Duele romper una costumbre. Encontrarme con Juan Carlos a principios de junio era una de ellas. Ocurría sin más. Un día cualquiera decidía tomar algo a orillas de la playa y entonces aparecía él, entregado en cuerpo y alma a su paseo matutino. Barbilla alta, paso ligero, pañuelo rojo al cuello, con el pelo alborotado que le hacía tan arrebatador. Un atisbo de su nombre bastaba para que dos viejos amigos se reconocieran entre la turba de patinadores y veraneantes. Juan Carlos, te veo fenómeno, chico. Y al minuto te contagiabas sin más de su forma de tomarse la vida, tan a la buena de Dios, tan sin saber de problemas. A su manera, te hacía sentir joven otra vez. Tanto, que los días siguientes eras como un niño que cuenta su gran aventura. *Me lo encontré recién salido de su bañito en las olas* —anunciabas—, *brillando al sol como un espejo de sal*, y entonces alguien te aseguraba haberle visto una vez acompañando una chavalita al instituto, o escoltado por la guardia local por haber perdido su placa en una noche loca, o robando comida en un restaurante, o, simple y llanamente, peleando hembras. Viejo truhan, cómo te echaré de menos. He oído decir que el último invierno lo pasaste inválido, que diecisiete años y medio eran demasiados para ti, pero que, en cuanto supiste que iban a sacrificarte, pediste a gritos entrar en el cadalso por tu propio pie como un héroe de leyenda. Dicen, también, que el veterinario, tu veterinario de siempre, se vio indefenso ante semejante canto a la vida y que se le escaparon los sentimientos.

Como se me escapan a mí en este junio, el primero que paso sin ti.

ANA LORENZANA

Cada algunos meses, rebusco en el armario del trastero alargando la mano hasta encontrar el álbum de fotos. En el encuentro siempre lo mismo, un hilo cronológico de fotos de papel que rellenan el álbum con bonitos recuerdos de la infancia, y de entre todas esas fotos, en muchas de ellas sonrío como lo hago ahora, hago tonterías como las hago ahora y quiero creer que no veo el mundo tan distinto de como lo empecé a ver de pequeña. A muy temprana edad, aun en la guardería, dejé ver mi gran entusiasmo por dibujar, a medida que fui creciendo, aquella pasión se trasladó también a crear mis propias historias, y por ende, al cine. Actualmente, aún siento esa vocación, y lo sé, porque cuando camino por las calles, da igual si son de Marianao o de París, encuentro siempre pequeños spots donde mi mente empieza a imaginarse escenas de películas. Y no sé muy bien de donde me viene, esa ansia por contar historias, simplemente sé que es por lo que nací.

CARTAS AL COSMOS

Nuestra casita,
planeta azul llamado,
siempre presente

Madre tierra, nuestra madre,
un lecho sus manos cálidas
nos entregan, luz del alba
das comienzo a la mañana,
aún poderosa ante todos,
en lo imposible rebrota,
caricias de sol y pasto,
nos rodea como manta,
te picamos como cuervo,
siempre mal que no lastimas,
la ciudad y su bullicio,
ya las dejan insonoras
la respiración de Cuba,
de Harapan y el Amazonas,
tus pulmones ya de verde,
de aire puro y de vida
carecen y como arena
entre los dedos destila.
Hawái ya grita SOS,
cuela el color del coral,
queda alicaído gris,
fue antes arena obsidiana,
ahora lo es por petróleo,
el humo su voz entela,
y volcán no en erupción
como de luto, la entierra,
a ella un favor le debemos.

(fragmento)

MEMÒRIES BOIROSES

La Prudència, una àvia de noranta-nou anys que vivia a una residència i patia Alzheimer, cada dia després d'esmorzar deixava transcórrer el temps mirant a l'exterior a través d'una finestra. Tot i no recordar gaires coses sobre ella mateixa, de dilluns a divendres sempre veia una patufeta amb dues trenes i una motxilla de coloraines acompanyada pel seu pare sortint de casa seva per anar a l'escola. Era llavors quan els seus records començaven a titil·lar i revivia la seva infància al seu poble de naixement. La vida aparentment segura i sobretot tranquil·la, on les hores sí que transcorrien sense predicció, on sa mare preparava la melmelada i el pa que després ella mateixa menjava per esmorzar. Vora les quatre de la tarda van aparèixer a aquell mateix carrer una parella de dos joves, agafats de la mà, amb els ulls brillants i una energia perceptible des de la finestra del primer amor. Una vegada més, la memòria de la Prudència es va submergir, arribant a la seva vila, on va conèixer a en Benito, un Jove que vivia unes tres masies a dalt de la de l'ella, fill de la Pepita. En Benito sempre vestia amb els draps heretats del seu germà gran, i per aquest motiu sempre li sobrava tela per on miressis. També era el més ràpid a les carreres que feien els nois i l'únic que l'invitava a ella per anar a explorar les vinyes. Tenia uns ulls del color de la mar de Calella de Palafrugell en els quals ella es perdia. El primer cop que es van donar la mà va ser als dotze anys, però tots dos la van deixar anar ràpidament per vergonya. A la Prudència li apareixien flors arrencades del jardí de la Pepita cada dilluns sota la seva finestra, i la mare d'en Benito quan preguntava sobre les flors absents, sovint li carregava la culpa al gos de la seva veïna, la Margarida. El pare de la Prudència treballava a la ciutat i arribava a casa més tard de les vuit de la tarda, així que ella només havia de procurar d'agafar-les abans que ell arribés. Totes les flors les guardava a dins d'un llibre, les margarides i els jacints els guardava junts a les mateixes pàgines, mentre que als geranis i als clavells els hi guardava pàgines individuals perquè eren les seves flors preferides, i de fet, les seves preferides de les preferides en lloc de guardar-les al llibre, les posava en aigua per intentar que visquessin més temps.

(fragment)

SETMANA DEL PIANO

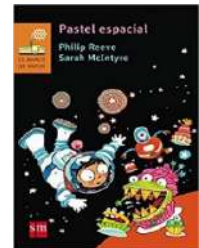
RECOMANACIÓ LLIBRES ALUMNAT

PASTEL ESPACIAL (Philip Reeve i Sarah Intyre)

Tracta d'una noia que va viatjar a un altre planeta i per la nit li entra gana i es menja un pastís, però el pastís té vida.

Emma Fernández IrC

EL CLUB DE LOS RARITOS (Jordi Sierra i Fabra)

Uns noi que és estrany perquè té dificultats i hi ha gent que li fa bulliing i han creat un grup de més nois als que també els fan bulliing perquè també són "raritos"

Martina García IrC

BAD ASH SALTAN CHISPAS (Alina Not)

Tracta d'una noia que esta enamorada del seu veí perquè eren amics des de petits, però ell no li fa cas. Llavors el millor amic del veí li proposa un pla a la noia perquè el noi s'enamori d'ell

Dunia Benslaiman 3rD

VERDAD (Care Santos)

És la continuació d'un llibre anomenat *Mentira* que tracta de dos nois que es parlen per les xarxes socials i per això passa tota la història.

Alex Piñedo 2nC

COMO LLAMARTE AMOR A GRITOS (Alina Not)

Tracta d'una noia que se'n va a fer el seu primer any d'universitat fora de casa i coneix un noi.

Maria Bastarós B-22

LOLITA (Vladimir Nabokov)

Va d'un senyor que s'enamora d'una noia molt jove, i va narrant la seva història amb aquesta noia.

Laura Pérez 3rB

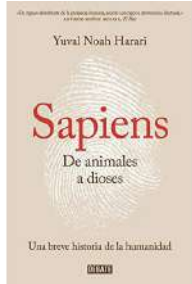
Recomancions dels professors

Diari d'Anna Frank

És un llibre que et deixa molt pensatiu al veure com la humanitat ha arribat a fer tant de mal per només una ideologia.

Alejandro Fernández

Sapiens

Recomano aquest llibre perquè explica molt detalladament l'evolució de l'ésser humà.

Albert Cerezo

Invisible

El recomano sobre tot als adolescents perquè tracta la temàtica del bullying i en aquesta edat va bé conscienciar-se sobre aquest tema.

Cristina García

Ready Player one

Perquè és una història molt bonica i et deixarà amb ganes de més.

Ana Araque

Veronika decide morir

Parla de manera sincera i clara, és molt interessant i té un final inesperat. Em va agradar molt, per això el recomano.

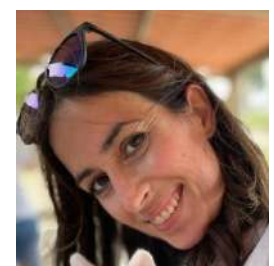
José Luis Villanova

Invisible

És un llibre interessant, realista i dur pel tema que tracta, el bullying. L'autor escriu molt bé i fa que et fiquis en la pell del personatge principal.

Débora Pareja

Commemoracions literàries del 2023

GENER

11 de gener

80è aniversari de l'escriptor Eduardo Mendoza.

12 gener

L'escriptora Carme Riera fa 75 anys

14 gener

125 anys de la mort de Lewis Carroll, autor de la novel·la *Alícia al país de les meravelles*.

31 de gener

100 anys del naixement de l'escriptor Norman Mailer.

FEBRER

10 febrer

125 anys del naixement de dramaturg i poeta alemany Bertolt Brecht.

14 febrer

80è aniversari de l'escriptor Joan Rendé

17 febrer

350 anys de la mort de Molière.

MARÇ

16 març

80è aniversari de l'escriptora Maruja Torres.

31 març

75 del naixement de l'escriptor d'Enrique Vila-Matas.

ABRIL

15 abril

25 anys de la mort del poeta Octavio Paz

26 abril

125 anys del naixement de Vicente Aleixandre

MAIG

29 maig

Centenari del naixement de l'escriptor mallorquí, Jaume Vidal Alcover

31 maig

75 anys de l'escriptora i premi Nobel de Literatura Svetlana Aleksíevitx.

JUNY

5 juny

125 del naixement de Federico García Lorca

8 juny

150 aniversari del naixement d'Azorin

JULIOL

2 juliol

100 anys del naixement de la poetessa i premi Nobel de Literatura Wisława Szymborska.

9 juliol

100 anys del naixement del narrador del poeta, dramaturg, lingüista, traductor i assagista català Josep Vallverdú.

SETEMBRE

2 setembre

400 anys de la mort de Francesc Vicent Garcia i Ferrandis, conegut amb el sobrenom de Rector de Vallfogona. Poeta i sacerdot.

50 anys de la mort de l'escriptor J. R. R. Tolkien. Autor entre d'altres de les obres *El senyor dels anells* o *El Hobbit*,

23 setembre

50 anys de la mort del poeta xilè Pablo Neruda.

OCTUBRE

15 octubre

100 anys del naixement de l'escriptor italià Italo Calvino.

NOVEMBRE

27 novembre

25 anys de la mort de l'escriptora de literatura infantil i poeta Gloria Fuertes.

29 novembre

25 anys del naixement de C.S. Lewis, autor de "Les cròniques de Nàrnia".

DESEMBRE

19 desembre

175 anys de la mort de l'escriptora Emily Jane Brontë.

VICTÒRIA DELS ÀNGELS

Victòria dels àngels López García va néixer 1 de Novembre de 1923 a l'edifici històric de la Universitat de Barcelona i va morir el 15 gener de 2005 als 81 anys a Barcelona.

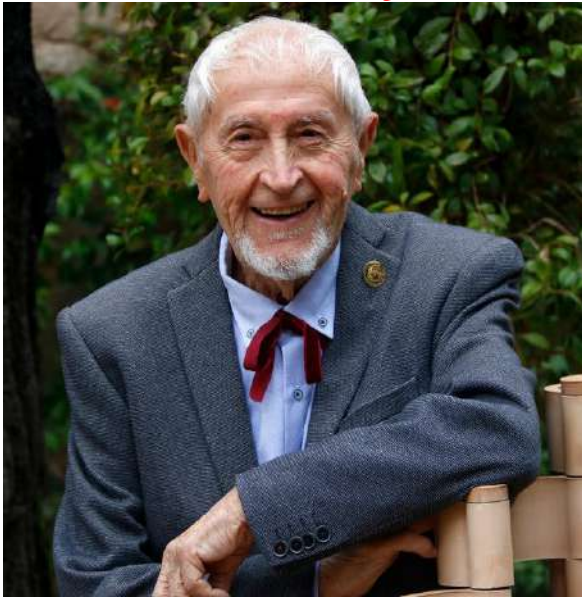
Fou una soprano i cantant d'òpera catalana de la segona meitat del segle xx, de les més reconegudes arreu, especialment per la seva activitat en els anys cinquanta i seixanta, el període més brillant de la seva carrera.

Carrera artística:

El 20 de desembre de 1940 va guanyar el concurs del programa Concursos "vivientes" de Ràdio Barcelona cantant "Sì, mi chiamano Mimì" i "Un bel dì vedremo". El premi era interpretar La Bohème al Teatre Victòria (Barcelona). Aquest fet va significar l'inici de la carrera concertística de Victòria dels Àngels i la va portar a entrar en contacte amb el conjunt instrumental Ars Musicae, especialitzat en música del Renaixement, dirigit per Josep Maria Lamaña i assessorat per Higini Anglès.

Josep Vallverdú

Josep Vallverdú i Aixalà va néixer a Lleida, el 9 de juliol de 1923 i és un narrador, poeta, dramaturg, lingüista, traductor i assagista català de reconeguda trajectòria en la literatura infantil i juvenil, autor de més de dos-centes obres. El 2023 es commemora el centenari del seu naixement amb l'Any Josep Vallverdú.

A causa de les tropes i bombardejos de Franco, la família marxà de Lleida. Es refugiaren a Puiggròs i després a Sant Martí de Maldà. Al final de la Guerra Civil se'n tornaren a Lleida i al cap d'un any es traslladaren a Barcelona perquè ell hi estudiés el Batxillerat.

El 1945 es llicencià en Filosofia i Lletres per la Universitat de Barcelona. Durant molts anys exercí de catedràtic d'institut. Durant aquella etapa, i des de 1960, en què va publicar la

seva primera novel·la *El venedor de peixos*, es va dedicar principalment a la narrativa infantil i juvenil.

Després de la seva jubilació, l'any 1988, s'ha dedicat més al que ell anomena «llibres personals», bàsicament dietaris, reculls d'articles de premsa, relats de viatges i assajos sobre la seva pròpia obra.

Ha traduït al català obres de Jack London, Jean Piaget, Edgar Allan Poe, Gianni Rodari i Oscar Wilde, i una trentena d'obres seves han estat traduïdes al castellà.

SI NO TINGUÉSSIM MIRALLS

Si no tinguéssim miralls,
no sabríem de cosmètica,
no escamparíem afaits
ni ens queixaríem d'arrugues.
Si no tinguéssim miralls,
perdríem moltes menys hores
buscant de veure com som
en lloc d'esbrinar qui som.
Si no ens miréssim nosaltres
veuríem molt millor els altres,
i absorbiríem la vida
sense vidre interposat.
Si no tinguéssim miralls
retrobaríem l'ànima.
Si no tinguéssim miralls.

Ronda de boires (2016)

Antoni Tàpies

Antoni Tàpies i Puig fou un pintor, escultor i teòric de l'art català. Fou un dels principals exponents a escala mundial de l'informalisme, i és considerat com un dels artistes catalans més destacats del segle xx. Va néixer el 13 de desembre de 1923 i va morir 6 de febrer de 2012 a Barcelona per causes naturals..

El seu tipus d'art era l'Art modern, Informalisme, Expressionisme abstracte, Tachisme. Un dels principals exponents a nivell mundial de l'informalisme, està considerat com un dels artistes més destacats del segle XX. L'obra de l'artista català gaudeix d'un centre d'estudi i conservació a la Fundació Antoni Tàpies de Barcelona. Al llarg de la seva carrera ha rebut nombrosos premis i distincions, entre els quals cal destacar el Premi de la Fundació Wolf de las Artes (1981), la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya (1983), el Premio Príncipe de Asturias de las Artes (1990), la

Medalla Picasso de la Unesco (1993) i el Premio Velázquez de Artes Plásticas (2003).

De formació autodidàctica, Tàpies va crear un estil propi dins l'art d'avantguarda del segle xx, en el qual es combinen la tradició i la innovació dins d'un estil abstracte però ple de simbolisme, donant una gran rellevància al substrat material de l'obra. Cal destacar el marcat sentit espiritual que inspira la seva obra, on el suport material transcendeix el seu estat per analitzar d'una manera profunda la condició humana.

Francesc Vicent Garcia

Francesc Vicent Garcia i Ferrandis, conegut amb el sobrenom de **Rector de Vallfogona** va ser un poeta i eclesiàstic català. Vicent Garcia és el primer gran escriptor de la literatura catalana barroca. La seva obra, que abraça tots els gèneres poesia, teatre, prosa, va inaugurar una escola literària que, en general, va conservar la seva vigència fins ben entrat el segle XIX. La immensa fama que va adquirir es va mantenir inalterada –superant fins i tot la prohibició de les seves fins al triomf de la Renaixença Va néixer l'any 1579 a Saragossa. Tot i que durant uns anys no s'havia trobat la seva partida de baptisme a Tortosa, ciutat d'on eren els seus avantpassats i on devia passar la major part de la seva infantesa, feia que no es pogués afirmar amb seguretat que fos aquest el lloc de naixement, encara que ell sempre es va considerar tortosí.

Va escriure prosa, teatre i poesia. Conreà una poesia artificiosa i elegant, com el sonet *A una hermosa dama de cabell negre que se pentinava en un terrat ab una pinta de marfil* o les *Dècimes d'un galan a les llàgrimes d'una dama*. També va escriure sàtires literàries, festives i amoroses i composicions eròtiques i escatològiques.

A UNA LATRINA QUE FÉU LO RECTOR EN LO HORT DE LA SUA RECTORIA

La Monarquia regint
Felip terç, que la millora,
se féu esta cagadora,
essent papa Paulo quint.

En sa traça artificiosa
no pose lo maliciós
la llengua ab zel envejós,
perquè la tendrà merdosa.

Si per obres soberanes
són tinguts los mausoleus,
colossos i colosseus,
memòria de coses vanes,

ací mil culs retronant
faran memòria perfecta
de l'assalt de la Goleta
i victòria de Llepant.

A UNA HERMOSA DAMA DE CABELL NEGRE QUE SE PENTINAVA EN UN TERRAT AMB UNA PINTA DE MARFIL

Amb una pinta de marfil polia
sos cabells de finíssima adzabeja
a qui els d'or més fi tenen enveja
en un terrat la bella Flora un dia.

Entre ells la pura neu se descobria
del coll, que amb son contrari més campeja,
i a la mà que com el marfil blanqueja:
pinta i mà d'una peça pareixia.

Jo de lluny tan atònit contemplava
el dolç combat que amb extremada gràcia
aquestos dos contraris mantenien,
que el cor enamorat se m'alterava
i temorós d'alguna gran desgràcia
de prene'ls treves ganes me venien

Pablo Neruda

Pseudònim de Neftalí Ricardo Reyes Basoalto (Parral, Xile, 1904 - Santiago de Compostela, 1973) fou un poeta xilè guanyador del premi Nobel de Literatura al 1971.

Fill d'un ferroviari i orfre de mare des del primer mes de vida. El 1927, comença la seva llarga carrera diplomàtica, va començar a treballar en un diari, fins als setze anys es va traslladar a Santiago per cursar estudis de professor de francès. Allí es va incorporar com a redactor a la revista Claridad, en què van aparèixer poemes seus. Solia escriure sobre el mar, la natura, la terra, la por les penes va ser el "*Gran poeta del segle XX*".

"*Veinte poemas de amor y una canción desesperada*", escrita quan Pablo Neruda només tenia vint anys, representa el començament de la seva maduresa poètica. És, sens dubte, la seva obra més bella i coneguda. Posteriorment, manifesta un propòsit de renovació formal d'intenció avantguardista en tres breus llibres publicats el 1926: *El habitante y su esperanza*; *Anillos* i *Tentativa del hombre infinito*.

Me gustas cuando callas porque estás como ausente,
y me oyes desde lejos, y mi voz no te toca.
Parece que los ojos se te hubieran volado
y parece que un beso te cerrara la boca.

Como todas las cosas están llenas de mi alma
emerges de las cosas, llena del alma mía.
Mariposa de sueño, te pareces a mi alma,
y te pareces a la palabra melancolía.

Me gustas cuando callas y estás como distante.
Y estás como quejándote, mariposa en arrullo.
Y me oyes desde lejos, y mi voz no te alcanza:
déjame que me calle con el silencio tuyo.

Déjame que te hable también con tu silencio
claro como una lámpara, simple como un anillo.
Eres como la noche, callada y constelada.
Tu silencio es de estrella, tan lejano y sencillo.

Me gustas cuando callas porque estás como ausente.
Distante y dolorosa como si hubieras muerto.
Una palabra entonces, una sonrisa bastan.
Y estoy alegre, alegre de que no sea cierto.

Tomado del libro *Veinte poemas de amor y una canción desesperada*

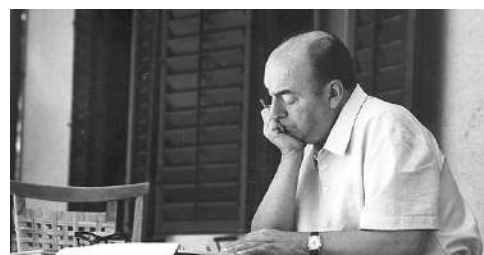
No te quiero sino porque te quiero
y de quererte a no quererte ligo
y de esperarte cuando no te espero
pasa mi corazón del frío al fuego.

Te quiero sólo porque a ti te quiero,
te odio sin fin, y odiándote te ruego,
y la medida de mi amor viajero
es no verte y amarte como un ciego.

Tal vez consumirá la luz de enero,
su rayo cruel, mi corazón entero,
robándome la llave del sosiego.

En esta historia sólo yo me muero
y moriré de amor porque te quiero,
porque te quiero, amor, a sangre y fuego.

Tomado del libro *Cien sonetos de amor*.

LEWIS CARROLL

Lewis Carroll és el pseudònim amb què és conegut en la història de la literatura **Charles Lutwidge Dodgson** sacerdot anglicà, lògic, matemàtic, fotògraf i escriptor anglès, conegut sobretot per la seua obra *Àlícia en terra de meravelles*. Va néixer el 27 de gener de 1832 a Daresbury, Cheshire, i va morir el 14 de gener de 1898 a Guilford, Surrey, per una pneumònia.

Lewis Carroll es va inventar l'argument d'Àlícia en el país de les meravelles en una excursió, concretament, segons els seus diaris, el 4 de juliol de 1862. Ell i el seu amic, el reverend Robinson Duckworth, van portar les tres germanes Liddell (Lorina, de tretze anys; Alice, de deu; i Edith, de vuit) a passejar amb barca pel Tàmesi. L'autor va improvisar la narració, que va entusiasmar les

xiquetes, especialment Alice. Després de l'excursió, Alice li va demanar que escrigués la història. Lewis Carroll va passar una nit component el manuscrit, i el va regalar a Alice Liddell en el Nadal següent. El manuscrit es titulava *Les aventures d'Àlícia sota terra (Alice's Adventures Under Ground)*, i estava il·lustrat amb dibuixos del mateix autor.

Tres anys més tard, l'autor, mogut pel gran interès que el manuscrit havia despertat entre tots els seus lectors, va portar el llibre, convenientment revisat, a l'editor Macmillan, a qui li va agradar immediatament. Després de dubtar entre els títols d'*Àlícia entre les fades* i *L'hora daurada d'Àlícia*, l'obra es va publicar finalment l'any 1865 com *Les aventures d'Àlícia al país de les meravelles (Alice's Adventures in Wonderland)*. Les il·lustracions d'aquesta primera edició van ser obra de sir John Tenniel.

El multitudinari èxit del llibre va portar l'autor a escriure i publicar una segona part, *Àlícia a través del mirall (Through the Looking-Glass and what Alice Found There)*.

SANT JORDI

2023

**CENTRES DE SECUNDÀRIA
SANT BOI DE LLOBREGAT**

to learn. My jo
ation tail

and has
not cross:
g d
pur

23 d'Abril

**SANT
JORDI**

2023

CENTRES DE SECUNDÀRIA
SANT BOI DE LLOBREGAT

**SANT JORDI
20 23**

**SANT JORDI
2023**
CENTRES DE SECUNDÀRIA
SANT BOI DE LLOBREGAT

